

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Flersprogethed«

(2009/C 77/25)

I brev af 4. februar 2008 anmodede Margot Wallström, næstformand for Europa-Kommissionen, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om i henhold til artikel 262 i EF-traktaten at udarbejde en sonderende udtalelse om:

Flersprogethed.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Beskæftigelse, Sociale og Arbejdsmarkeds-mæssige Spørgsmål og Borgerrettigheder, som udpegede An Le Nouail-Marlière til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 18. juli 2008.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 447. plenarforsamling den 17.-18. september 2008, mødet den 18. september 2008, følgende udtalelse med 144 stemmer for, 8 imod og 13 hverken for eller imod.

Sammenfatning af udtalelsen og resumé af konklusionerne

- Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg kan konstatere, at dette emne i stadig stigende grad bliver et politisk og økonomisk spørgsmål, og EØSU beklager derfor, at Kommissionen ikke har foreslået et konkret handlingsprogram i forlængelse af sin »nye rammestrategi for flersprogethed« fra 2005, men tværtimod har valgt at fremlægge en ny strategi for sidste del af mandatperioden.
- EØSU opfordrer Kommissionen og medlemslandene til at fremskynde debatten om, hvilke mål man gerne vil nå, inden man fastlægger, hvilke aktiviteter der skal iværksættes i et samarbejde mellem kultur- og undervisningsområdet.
- Særligt for så vidt angår valget af, hvilket første fremmedsprog borgerne skal undervises i, opfordrer EØSU medlemslandene og Kommissionen til at opprioritere valget af andre sprog end engelsk/amerikansk og fremme indlæringen af og brugen af europæiske sprog i forbindelse med handel og samkvem med lande uden for Fællesskabet.
- Idet EØSU kan konstatere, at der er en snæver sammenhæng mellem de europæiske borgeres behov på sprogområdet, den europæiske beskæftigelsesstrategi og konvergensmålene for udformningen af programmer for de europæiske struktur-fonde, navnlig samhørighedsfondene, opfordrer udvalget dem til at anvende disse fonde til at sikre kendskabet til eget modersmål plus to fremmedsprog, ja ligefrem til at prioritere anvendelsen af disse fonde. Udvalget tilføjer, at denne målsætning bør omfatte to kvalitative mål, nemlig at bevare de europæiske sprog levende og diversificere kendskabet til ikke-fællesskabsprog, som kan være nyttige i forbindelse med europæernes udveksling på kulturområdet, det sociale, det politiske og det økonomiske område, ved at udbrede kendskabet til andre kulturer og til fred og venskab mellem folkeslag.
- Idet EØSU bemærker, at intet ændrer sig i positiv retning for de befolkningsgrupper, som er længst fra et anstændigt arbejde, dvs. et arbejde som er lovligt og socialt beskyttet, og

for de grupper, som befinder sig længst væk fra by- og turistområderne, opfordrer udvalget på det kraftigste Kommissionen og medlemslandene til at sørge for, at de aktiviteter, de planlægger, ikke indebærer diskrimination eller forskelsbehandling, og at disse aktiviteter ikke fører til nye former for udelukkelse og nye frustrationer. I dette øjemed anbefaler EØSU navnlig, at man hører arbejdsmarkedets parter og de af civilsamfundets organisationer, som er aktive på disse områder.

- Eftersom Kommissionen planlægger iværksættelsen af en intern høring af andre tjenestegrene, bør de anbefalede tiltag tage højde for den forbedrede lovgivning, således at de ikke skader SMV'ernes konkurrenceevne.
- Kommissionen og medlemslandene bør bestræbe sig på inden for rammerne af den europæiske referenceramme for kvalifikationer at foretage en præcis evaluering af såvel den uformelle som den formelle læring med henblik på at måle omfanget heraf og **således være i stand til at foretage overførsel og anerkendelse af borgernes og arbejdsta-gernes kvalifikationer, uanset hvilken status disse måtte have.**
- I forbindelse med dialogen på arbejdsmarkedet opfordrer EØSU endvidere medlemslandene og Kommissionen til at fremme de faggrupper, som er beskæftiget med sprog, dvs. lærere, oversættere og tolke, således at man kan anvende de officielle sprog i den institutionelle kommunikation. EØSU minder endvidere om, at behovene ikke dækkes fyldestgørende, heller ikke når det gælder det økonomiske område.

1. Indledning

Den 6. september 2006, kort tid inden oprettelsen af en kommissærpost for flersprogethed og tværkulturel dialog, hvortil Leonard Orban blev udpeget som kommissær, vedtog EØSU en udtalelse, hvori det udtalte sig om »en ny rammestrategi for flersprogethed«⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EØSU's udtalelse af 26.10.2006 om »Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: En ny rammestrategi for flersprogethed« — ordfører: An Le Nouail Marlière (EUT C 324 af 30.12.2006).

Et stykke tid efter, den 25. oktober 2007, deltog kommissæren på opfordring af EØSU's formand, Dimitris Dimitriadis, i udvalgets plenarforsamling, hvor han gav udtryk for sin interesse for udvalgets arbejde.

Kommissæren, som ønsker at fremlægge en ny strategi på området, har anmodet EØSU om en sonderende udtalelse.

EØSU har således til hensigt at:

- Vurdere opfølgningen på Kommissionens tidligere strategi og på de anbefalinger, udvalget fremsatte på daværende tidspunkt
- Opsummere, hvilke foranstaltninger Kommissionen har iværksat
- Besvare den forespørgsel, udvalget har modtaget inden for de generelle rammer af en omfattende offentlig høring iværksat af Kommissionen og høringen af 15. april 2008, i tide til, at den meddelelse Kommissionen ønsker at udsende i september 2008 medtager udvalgets anbefalinger.

2. Generelle bemærkninger

2.1 EØSU kan konstatere, at dette emne får stadig større betydning. Ikke som et modfænomen, men set i sammenhæng med en særdeles konkret globalisering, som fører stadig flere og stadig mere forskelligartede aktører sammen. Nye situationer kræver nye løsninger og nye svar. Verden ændrer sig på det økonomiske og tekniske område såvel som på det sociale, politiske, kulturelle og samfundsmæssige område. Visse fænomener har eksisteret altid eller længe, men får i dag større betydning, og de bliver synlige eller får endda afgørende betydning.

2.2 På meget forskellige områder såsom på arbejdspladsen, men også i forbindelse med interaktion i handelslivet, i fritiden og inden for turisme, tager den kulturelle dimension en drejning, hvis hele omfang EØSU må forsøge at forstå. Kun på den måde kan udvalget formidle vores medborgeres bekymringer og stille praktiske og intelligente forslag over for institutionerne, bl.a. gennem deltagelse i høringer og ved at skabe debat.

De mange og forskellige meninger er et bevis på, at de europæiske borgere interesserer sig for dette spørgsmål, som er præget af deres fælles menneskelighed.

2.3 I sin ovennævnte udtalelse henstillede EØSU til:

- at Kommissionen bistår *medlemsstaterne* ved at give dem nærmere oplysninger om, hvilke *forbindelser og supplerende foranstaltninger der bør iværksættes i de nationale handlingsplaner*, der er bedt om. Kommissionen skal ligeledes slå klart fast, at flersprogethed kan bidrage til EU's politiske og kulturelle integration, og at den er en katalysator for forståelse og social integration,
- at *undervisningsudbuddets størrelse* koordineres på europæisk plan, hvis man vil opnå et holdbart resultat, og at færdighedspotentialet ikke reduceres til et begrænset antal sprog,

— at al flersproget praksis på det erhvervmæssige, kulturelle, politiske, videnskabelige og sociale område fremmes og understøttes,

— at de *inddragede eksperter ikke alene tæller sagkyndige på det sociale og videnskabelige område, men også omfatter sprogfolk som lingvister, tolke, oversættere, undervisere og sprogsagkyndige,*

— at *de nuværende generationer af unge og mindre unge voksne i tilstrækkelig og i endnu højere grad tilgodeses i disse retningslinjer gennem livslang læring og via deres kulturelle rettigheder*, når Kommissionen indleder programmeringsfasen,

— at Kommissionen ikke alene tager udgangspunkt i akademisk arbejde, men også trækker på aktiviteterne i de *sammenslutninger, som er aktive* på området, og at den støtter borgerinitiativerne inden for rammerne af civilsamfundet.

2.4 Kort sagt understregede EØSU nødvendigheden af at inddrage så mange borgere som muligt i disse strategier for sprogundervisning, -indlæring og -kendskab samt at finde realistiske metoder til at nå dette mål. Udvalget advarede mod at skabe nye former for social diskrimination og opfordrede til at tænke globalt i forhold til antallet af sprog i EU for at undgå, at Unionen hæmmes af sine egne sproglige, kulturelle og økonomiske grænser. Endvidere anbefalede udvalget, at man stræber efter at opnå balance mellem økonomi, kultur og samfund, samt at der gøres en seriøs indsats for at indhente efterslæbet i forhold til beskæftigelse og arbejde.

2.5 EØSU mindede også om, at det sproglige og kulturelle område lige såvel som de politiske og økonomiske enheder i verden har udviklet sig, og at tendensen til, at nogle sprog uddør, desværre går hånd i hånd med det faktum, at visse sociale og politiske grupper opluges eller forsvinder. Europa står over for de samme udfordringer som andre regioner i verden, nemlig 1) en tendens til, at kun ét enkelt sprog anvendes i tværnationale sammenhænge, og 2) i lyset af mangfoldigheden af regionale sprog truslen om, at visse sprog eller dialekter uddør. Der er dog også forskelle. I Europa har de officielle nationale sprog en vis status i denne politiske og økonomiske enhed, som er forenet (eller på vej til at blive det, alt efter hvilken vision man har for graden af EU's integration).

2.6 EU konfronteres med den samme frygt for at miste sin identitet, som enhver kulturel og sproglig tilgang støder imod. Ikke desto mindre har EU en række fordele, som Unionen har skabt gennem sin tilbliven, eksempelvis redskaber til fremme af social og territorial samhørighed, fælles kriterier for repræsentativt demokrati og deltagelsesdemokrati og sociale modeller baseret på en vis solidaritet.

2.7 Når demografiske udfordringer og kulturelle interesser forenes, medfører det imidlertid en række store spørgsmål, som det kræver mod at stille. Hvilken interesse har europæerne for deres egne sprog, for at dele dem, værne om dem, give dem liv og holde dem levende, kort sagt for at tale dem med hinanden og med andre?

3. Særlige bemærkninger

3.1 Kommissionen iværksatte den 14. september 2007 en offentlig høring, som sluttede den 15. april 2008 med en konference, hvor Kommissionen blandt andet præsenterede resultaterne fra følgende arbejdsgrupper for en lang række foreninger og organisationer, der er aktive på det kulturelle eller pædagogiske område:

- Gruppen af intellektuelle under ledelse af Amin Maalouf
- »Business Forum« ledet af Etienne Davignon
- Elan-rapporten: »Effects on the European Economy of Shortages of Foreign Language Skills in Enterprise« fra Storbritanniens Nationale Center for Sprog
- Udvalgenes formelle høringsrunder (Regionsudvalget og EØSU)
- Høringen af medlemslandene: Ministerkonference, februar 2008
- Anbefalinger fra Den Højtstående Gruppe for Flersprogethed
- Øvrige bidrag modtaget gennem online-høringen.

3.2 Under debatterne blev adskillige udfordringer bragt på bane:

- Økonomiske udfordringer.
- Politiske udfordringer (flersprogethed og regional integration).
- Udfordringer på det kulturelle område (flersprogethed og interkulturel udveksling).
- Personlig og kollektiv kommunikation kan føre til, at sproget betragtes som et kommunikationsredskab på linje med andre. Litteraturens fremtid?
- Flersprogethed og en mangfoldighed af sprog. Nogle spørger sig selv, om det er nødvendigt at have personlige kompetencer inden for flere sprog i et miljø, hvor der efterhånden kun vil blive talt ét sprog.
- Europarådet har understreget nødvendigheden af at beskytte minoritetssprogene og fremme deres anvendelse som et effektivt middel til at bekæmpe nationalismen. Flersprogetheden i mangfoldighedens tjeneste bør ikke indebære en risiko for udelukkelse.
- Mange deltagere udtrykker deres frustration over den manglende lighed for sprog, konfrontationen mellem de europæiske sprog indbyrdes og i forhold til de øvrige sprog i verden, og sammenstødet mellem de nationale kulturpolitikker.
- Kulturelle og sociale rettigheder. Mange spørger sig selv, hvilke midler man råder over til sådanne engagementer? Man har rejst sagen om romaernes mulighed for integration generelt og deres mulighed for at lære og bevare deres sprog i særdeleshed.

— Med hensyn til beskæftigelse og arbejde diskuteres retten til at arbejde på sit eget sprog uden at føle sig tvunget til at besidde kundskaber, der står i misforhold til arbejdets opgaver. Endvidere rejses spørgsmålet om sikkerhed i et flersproget miljø, hvor nogle sprog beherskes dårligt eller slet ikke.

3.3 *Kommissionens generelle målsætninger til fremme af den sproglige mangfoldighed fremlagt ved denne høring:*

3.3.1 Diversificere de sproglige kompetencer i EU (»engelsk er ikke nok«).

Kommissær for flersprogethed Leonard Orbans ambition, således som han udtrykte den i indledningstalen til denne høring, ligesom han har gjort det ved andre lejligheder, er tydeligvis at forsøge at vende tendensen til, at »alt foregår på engelsk«.

3.3.2 På det sociale område

- Styrke sprogenes rolle i den sociale samhørighed
- Lette integrationen af indvandrere, opmuntre dem til at lære værtslandets sprog, opmuntre dem til at bruge og tale deres modersmål og føre det videre til deres efterkommere, betragte indvandrernes sprog som en ressource og en berigelse.

3.3.3 På det økonomiske område

- Udvikle de sproglige kompetencer med henblik på at styrke beskæftigelsen og virksomhedernes konkurrencedygtighed.
- Integrere aspekter, der har med flersprogethed at gøre, på tværs i de europæiske politikker, idet der lægges ud med en statusopgørelse (situationsrapport).

3.3.4 Flersprogethed i forhold til EU's udenrigspolitik

Kommissionen bekræfter »Barcelona-målet«, dvs. 1 modersmål + 2 fremmedsprog for hver borger, idet den imidlertid sænker ambitionen til 1 modersmål + 1 internationalt sprog + 1 såkaldt »yndlingsprog« eller »adoptiv«-sprog (koncept inspireret af Maalouf-gruppens rapport).

3.3.5 Midler og metoder

Kommissionen ønsker at fremme den uformelle indlæringsmetode »business literacy system«, som fremskynder og letter forståelsen, men Kommissionen har ikke givet mange detaljer om emnet. Den nævner, at det handler om at give de europæiske borgere lejlighed til at blive stillet over for oplysninger på andre sprog, for eksempel i bussen eller på andre offentlige steder, og at indlæringen så foregår ved »tilvænnings«.

3.3.6 Fremtiden

Kommissionen ønsker et strukturelt strategisk samarbejde på mellemlangt sigt mellem medlemslandene og ønsker ligeledes at tilføre en europæisk merværdi til udviklingen af denne politik.

4. Konklusioner

4.1 Udvalget vurderer, at Kommissionens åbenlyst gode vilje er et positivt signal, men at Kommissionen ikke foreslår nogen gennemgribende handlinger i EU-regi, ud over at den beder medlemslandene om at tilpasse uddannelsessystemerne.

4.2 EØSU anbefaler, at medlemslandene fortsætter deres fremgangsmåde og fremmer anvendelsen af andre internationale kommunikationssprog end engelsk.

4.3 Medlemslandene bør fortsat fremme nært beslægtede sprog og sprog, som tales i sprogligt eller geografisk nærtstående lande, i udbuddet af europæiske sprog, der tilbydes på alle undervisningsniveauer (både inden skolestart, i folkeskolen og på de gymnasiale uddannelser samt på de videregående uddannelser og hele livet igennem), idet der drages omsorg for, at udbuddet er varieret.

4.4 Voksenundervisning bør, således som planlagt af Kommissionen ⁽⁷⁾, tage hensyn til behovet for at inddrage flere borgere i bestræbelserne på at skabe et samfund, hvor borgerne taler deres modersmål plus to fremmedsprog, ved at tilpasse udbuddet og stimulere interessen og motivationen gennem konkrete tiltag i nærmiljøet. Det er ligeledes nødvendigt at forene den ekspertise, der findes hos organisationer i det civile samfund, som allerede er aktive på området, og hos de professionelle aktører fra den offentlige og den private sektor, at fremme den sociale og civile dialog og sikre, at de nye initiativer ikke skaber diskrimination og forskelsbehandling af borgere, som kun i ringe omfang har adgang til den interkulturelle udveksling.

4.5 Demokratiseringen og den uformelle læring, som Kommissionen er fortalere for, bør være genstand for **præcise evalueringer inden for rammerne af det europæiske certificeringssystem, således at man kan:**

- måle effekten af de aktiviteter, der er blevet igangsat af medlemslandene, Kommissionen og andre involverede statslige og ikke-statslige aktører
- foretage overførsel og anerkendelse af borgernes og arbejds-tagernes kvalifikationer, hvilken status disse end måtte have.

4.6 **Inddrage de lokale og regionale myndigheder i udviklingen af det kommende udbud af undervisning,** som kan stå mål med Kommissionens ambitioner.

4.7 Eftersom virksomhederne og arbejdstagerne i høj grad berøres af Kommissionens overvejelser med hensyn til virksomhedernes økonomiske behov, bør medlemslandene og Kommissionen **opfordre arbejdsmarkedets parter til at gøre emnet til en del af den sociale dialog, således at man sammen kan tackle udfordringerne og finde frem til de bedste løsninger og fremgangsmåder.**

⁽⁷⁾ Jf. bl.a. KOM(2006) 614 endelig og KOM(2007) 558 endelig.

4.8 **Deltagelsen i det moderne samfund, som er så nødvendig for anvendelsen af et sprog, og som er tæt forbundet med en grundig indlæring, skal være tilladt og begunstiget på alle niveauer og for alle borgere, men behovene er måske særligt udtalte for de grupper, som er mindst eksponeret for tværnational udveksling,** dvs. de mindst mobile befolkningsgrupper, og der bør derfor fremfindes konkrete og materielle ressourcer. Man kan ikke tvinge nogen til at rejse, men nogle har **færre midler** end andre. Engelsk er ikke nok, ej heller fjernsynet.

4.9 Hvad angår **indvandrersprog**, bør indsatsen rettes mod **den ressource**, de udgør. Her findes der flere opfattelser. Nogle mener, at indvandrere er forpligtet til at lære værtslandets sprog for at integrere sig, ja endog for at få adgang til EU's område, mens andre mener, at indvandrerne har ret til at kende sproget i deres værtsland for at kunne arbejde, bo og forsvare deres rettigheder der, og at de offentlige myndigheder bør stå for denne uddannelse. Under alle omstændigheder er der langt fra teori til praksis. Erfaringen viser, at gode initiativer ikke altid er blevet støttet, og at adskillige foreninger tværtimod har måttet se deres tilskud forsvinde. I dag er den pædagogiske udfordring enorm, for man lærer ikke på samme måde på alle alderstrin. Derfor **anbefaler EØSU, at der gennemføres nogle undersøgelser, som illustrerer den interkulturelle udveksling, der er en forudsætning for enhver sproglig indlæring** ⁽⁸⁾. EØSU betoner nødvendigheden af at rådføre sig med og inddrage fagfolk fra undervisningsområdet og det pædagogiske område, som arbejder med hele spektret, lige fra førskole- til voksenundervisning. De to mest berørte grupper er elever og undervisere. Det gælder også den fremtidige godkendelse af de såkaldt uformelle indlæringsformer ⁽⁹⁾.

4.10 De sprog, som tales i Europa, omfatter de regionale og nationale sprog såvel som de sprog, der tales af indvandrere. Der er tale om mange sprog, og administrationen af den kulturelle mangfoldighed i Europa vil foregå under hensyntagen til to forhold, nemlig fremme af den europæiske kulturelle mangfoldighed og tolerance og respekt for indvandrerne. Den sociale og territoriale samhørighed i EU er ikke længere bare et økonomisk eller politisk spørgsmål. I fremtiden vil den hænge uløseligt sammen med den kulturelle dimension. Ja faktisk gør den det allerede.

4.11 Indvandrernes sprog bør således med samme ret som **de indfødte europæiske sprog videreføres til efterkommere, og da intet sprog overlever, hvis ikke det bruges, bør indvandrerne nødvendigvis også betragtes som ressourcer, idet de kan lade deres modersmål gå videre til andre, også gennem undervisning af personer, som ønsker at kunne kommunikere på flere sprog.**

⁽⁸⁾ Jf. www.newcomersinturkey.com — Nourredine Erradi har i mange år arbejdet for uddannelsescentre for indvandrere i Holland og har udviklet pædagogiske værktøjer til undervisere og politiske rådgivere i regionale organer og myndigheder.

⁽⁹⁾ Jf. SOC-sektionens udtalelse af 11.9.2008 om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets henstilling om etablering af det europæiske meritoverførselssystem for erhvervsuddannelse (ECVET)«, ordfører An Le Nouail Marlière (CESE 1066/2008 fin).

4.12 Det vil sige, at det europæiske civilsamfund i dag har andre ønsker, og at det ikke er nok at fremhæve de fordele, det giver at være flersproget i et multilingvistisk miljø, men at civilsamfundet ønsker at få anerkendt sine egne initiativer i foreningslivet og sine behov, og i øvrigt ønsker at få adgang til enten offentlige eller private midler med henblik på at nå disse mål.

4.13 Dette forudsætter også, at **arbejdsmarkedets parter accepterer at arbejde langsigtet og sammen definere, hvilke kvalifikationer der er brug for, hvorledes begynderundervisning og livslang læring skal udformes, samt hvilke offentlige og private investeringer man bør overveje, samtidig med at der sættes ind på at forbedre virksomhedernes konkurrencedygtighed.**

4.14 Hvis indlæringen af sprog også betragtes som en nødvendighed for konkurrenceevnen og for Lissabon-strategiens målsætninger, vil ovennævnte anbefaling pludselig give mening.

4.15 EU's charter om grundlæggende rettigheder bestemmer i artikel 21 og 22, at den sproglige mangfoldighed skal fremmes, og at diskrimination på grund af sprog skal være forbudt. Kommissionen bør således **undersøge, hvilke medlemslande der har en lovgivning på området, idet Agenturet for Grundlæggende Rettigheder inddrages efter behov. Endvidere bør det undersøges, om det forhold, at medlemslandene har forskellige gennemførelsessystemer, ikke skaber forvriddinger og forskelsbehandling mellem europæere, bl.a. i forhold til mobilitet, rekruttering osv.** Til dette formål kan man f.eks. skelne mellem to relevansniveauer, nemlig graden af nødvendig sprogviden for udførelsen af opgaver forbundet med det arbejde, man varetager (kontakt med offentligheden eller udenlandske klienter) på den ene side, og på den anden side, hvilke sprogkundskaber der er nødvendige for at kunne give instruktioner til udførelse af arbejdet på det sprog, som den der udfører arbejdet behersker.

4.16 Særligt vedrørende implementeringen heraf vil EØSU følge opmærksomt med i, hvilke forslag Kommissionen kommer med i den strategi, den præsenterer i september 2008, og hvilke fremskridt der bliver i forhold til Kommissionens tidligere strategi.

4.17 Hvad angår de europæiske og ikke-europæiske borgeres kulturelle rettigheder og EU's samarbejde med tredjelande burde Kommissionen måske **tage udgangspunkt i UNESCO's konvention om mangfoldighed og i samarbejde med de organisationer og ngo'er, der allerede er aktive på kulturområdet, foreslå retningslinjer, som drager konsekvenserne for Europa af medlemsstaternes ratificering af konventionen.**

4.18 Mobilitet støttes af arbejdsmarkedets parter og ses af en del arbejdsgivere, arbejdstagere og offentlige myndigheder, herunder Kommissionen, som et universalmiddel mod arbejdsløshed og manglen på arbejdskraft. Sprogforskellene får stadig for lidt opmærksomhed. Her kan nævnes vanskelighederne, hvis man som led i den livslange læring på én og samme tid skal følge en faglig uddannelse og forfølge sproglige mål. Det samme gælder forældrenes manglende mulighed for at melde deres børn ind i de skoler, de måtte ønske, når børnene ledsager fagligt mobile forældre, f.eks. romaerne i flere europæiske lande og visse grupper af italienere i Tyskland. Kommission burde ikke blot overlade dette til medlemslandene, men i stedet hente information om diskrimination af europæiske børn på baggrund af sprog i skolerne.

4.19 Her skal yderligere nævnes de vanskeligheder, medlemslandenes myndigheder har haft med gennemførelsen af direktivet »udstationering af arbejdstagere«. Samme vanskeligheder har arbejdsmarkedets parter haft på grund af forståelsen på lokalt niveau. Dette er ikke gået ubemærket hen hos Kommissionen, men det bør som omtalt ovenfor drøftes af parterne (Kommissionen, medlemslandene, arbejdsmarkedets parter, lokale og nationale myndigheder, arbejdsformidlinger osv.) ⁽¹⁰⁾.

4.20 Endelig skal man tænke på, hvilke midler der er til rådighed for institutionernes sprogordning, ud over til den officielle institutionelle kommunikation. EØSU noterer sig, at spørgsmålet stadig er vanskeligt, idet et stort antal offentlige dokumenter ikke oversættes, hvilket endnu en gang rejser spørgsmålet om ressourcer. Som eksempel kan bl.a. nævnes de sider, som følger efter de europæiske institutioners velkomstsider, bl.a. på Det Europæiske Råds og EU-formandskabets hjemmesider.

Bruxelles, den 18. september 2008

Dimitris DIMITRIADIS
Formand for
Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁰⁾ Jf. EØSU's udtalelse af 29.5.2008 om »Udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser — Maksimering af fordele og potentiale og sikring af arbejdstageres beskyttelse«, ordfører: An Le Nouail Marlière (EUT C 224 af 30.8.2008).